

Република Србија
Привредни апелациони суд
7 Пж. 5688/14
27.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице, председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Јасминке Обућине, чланова већа, у правној ствари тужиоца „DIVA-TRADE“ а.д., из Ваљева, чији је пуномоћник Мирослав Вуковић, адвокат из Београда, против туженог СТР ..... „.....“, предузетник АА из ....., ул. ....., чији је пуномоћник Милан Стојаковић, адвокат из Ваљева, ради дуга, вредност предмета спора 296.097,40 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Ваљеву П. 551/13 од 10.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

І ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Ваљеву 20 П. 551/13 од 10.06.2014. године у ставу II и IV изреке.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиоца изјављена против пресуде Привредног суда у Београду 20 П. 551/13 од 10.06.2014. године, као непотпуна.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ваљеву П. 551/13 од 10.06.2014. године, у ставу I изреке, решење о извршењу Привредног суда у Ваљеву Ив. 808/13 од 04.07.2013. године укинута је у целини. У ставу II изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 61.093,92 динара са законском затезном каматом од 30.04.2013. године до исплате. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати преко досуђеног износа од 61.093,92 динара до тражених 296.097,40 динара, са законском затезном каматом од 30.04.2013. године до исплате. У ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде парничних трошкова, исплати износ од 30.157,00 динара.

Против наведене пресуде у делу у коме није успео у спору тужени је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и у погледу одлуке о трошковима поступка. Предложио је да другостепени суд ожалбену пресуду преиначи у складу

са наводима жалбе или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Благовременом жалбом и тужилац побија наведену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка. Предложио је да другостепени суд донесе одлуку у складу са наводима жалбе. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Одговори на жалбу нису поднети.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана а да је жалба тужиоца непотпуна.

Према стању у списима, тужилац коначно опредељеним тужбеним захтевом тражи да се обавезе тужени на исплату износа од 61.093,92 динара са припадајућом каматом.

Првостепени суд је до закључења главне расправе утврдио да је између тужиоца, као закуподавца, и туженог, као закупца, закључен 03.10.2008. године Уговор о закупу. Предмет уговора био је део пословног простора у објекту ".....у ....., у ул. ...., површине 36м². Обавеза закуподавца била је плаћање закупнине у износу од 875 евра месечно увећана за пдв, као и плаћање режијских трошкова према фактурама које доставља тужилац. Уговор је закључен на пет година. Између парничних странака потписан је 16.09.2011. године Споразум о регулисању међусобних обавеза и потраживања којим је констатовано да је уговор о закупу раскинут дана 07.04.2011. године. Из налаза и мишљења вештака првостепени суд је утврдио да је тужени по Споразуму измирио све новчане обавезе према тужиоцу. Увидом у приложене рачуне утврђено је да је тужилац туженог по основу режијских трошкова задужио за износ од 61.093,92 динара. Такође, првостепени суд је из исказа саслушаних странака и сведока утврдио да је тужилац продао купцу ББ предметни локал у току 2011. године, да није одмах извршен пренос власништва на новог купца, нити је на њега извршено превођење струје, воде и осталих комуналија, у ком смислу су тадашњи директор тужиоца и нови власник постигли договор да се фактурисање режијских трошкова и даље врши на тужиоца. Тужени је и након наведеног наставио да користи спорни простор и плаћа новом власнику закуп. Уговор о закупу закључен између туженог и новог власника локала ББ од 01.07.2011. године (приложен у списима) потписан је само од стране туженог. Тужилац је туженом и након закључења тог уговора наставио да испоставља рачуне за комуналне услуге.

Полазећи од наведеног, првостепени суд налази да је тужбени захтев основан за износ од 61.093,92 динара (према коначно опредељеном тужбеном захтеву), због чега је одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

Привредни апелациони суд налази да је првостепена пресуда донета без битних повреда одредаба из чл. 374 ст. 2 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд пази по службеној дужности. Такође, нема ни битне повреде из тач. 12 истог члана, на коју повреду тужени неосновано указује у жалби, јер ожалбена пресуда у побијаном делу нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Без утицаја су на правилност побијане одлуке наводи из жалбе да је предлог за извршење био неуредан, на шта је указано још у приговору на решење о извршењу. Ово имајући у виду да је одмах након приговора исто решење стављено ван снаге, предмет је преведен у парницу а након спровођења парничног поступка првостепени суд је оценом изведених доказа и донео ожалбену пресуду.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање у износу од 296.097,40 динара, па је у конкретном случају у питању поступак у парницама мале вредности. Зато се ожалбена пресуда, у смислу чл. 479 ст. 1 Закона о парничном поступку, може побијати само због битних повреда поступка из чл. 374 ст. 2 истог Закона и због погрешне примене материјалног права. Из наведених разлога другостепени суд није овлашћен да испитује потпуност и правилност чињенично стања које је првостепени суд утврдио до закључења главне расправе. Самим тим, ни жалбени наводи туженог којима се побија утврђено чињенично стање нису били предмет оцене другостепеног суда. Из истог разлога, другостепени суд није ценио ни жалбене наводе којима се оспорава оцена доказа дата од стране првостепеног суда и указује да је тужилац део доказа предложио након првог рочишта за главну расправу, јер се овим наводима указује на релативне повреде поступка из чл. 374 ст. 1, а у вези чл. 8. и 308. Закона о парничном поступку.

Насупрот наводима жалбе, на рочишту одржаном дана 29.01.2014. године, тужени није истакао примедбе на место на којем је вештачење извршено, већ напротив истакао је да нема примедби на налаз, а тужбени захтев је оспорио због недостатка пасивне легитимације.

У погледу жалбених навода којима се указује на погрешну примену материјалног права, другостепени суд налази да је тачно да у складу са чл. 591 ст. 1 Закона о облигационим односима након отуђења предмета закупа, права и обавезе закупа се тичу закупца и новог закуподавца. Међутим, наведено не утиче на правилност становишта првостепеног суда да је на основу конкретног потраживања пасивно легитимисан овде тужени. Ово имајући у виду да из утврђеног чињеничног стања произилази да је, након што је тужилац продао предметну непокретност трећем лицу, тужени истом, без писаног уговора, је наставио да плаћа закупнину, у ком смислу је закључен усмени уговор о закупу. Између новог и старог власника предмета закупа је постигнут споразум да стари власник, као евидентирани корисник, плаћа режијске трошкове. Самим тим тужилац има основа да потражује режијске трошкове од туженог, као стварног корисника комуналних услуга. У основи треће лице, као власник и закуподавац, је своје потраживање према туженом, као закупцу, по основу комуналних трошкова (такву обавезу је тужени као купац имао и према тужиоцу, као закуподавцу према ранијем уговору о закупу) уступио тужиоцу, који те трошкове сноси према комуналним предузећима па има право наплате од туженог. Сем наведеног, тужени је имао сазнања о висини обавезе обзиром да су му рачуни и достављани, у ком смислу, а како је то правилно нашао и првостепени суд, тужени јесте пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Другостепени суд је ценио и остале наводе из жалбе туженог, али је нашао да су исти без утицаја на правилност побијане пресуде.

Правилна је и одлука о трошковима поступка. Наиме, правилно је првостепени суд пошао од успеха тужиоца у односу на постављени тужбени захтев, а трошкови су правилно одмерени према важећој АТ и ТТ тарифи.

Из наведених разлога, Привредни апелациони суд је применом чл. 390 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде под I и потврдио првостепену пресуду.

У ставу под II изреке, Привредни апелациони суд је жалбу тужиоца одбацио као непотпуну из следећих разлога:

Наиме, тужилац је на пресуду Привредног суда у Ваљеву П. 551/13 од 10.06.2014. године жалбу изјавио благовремено. Међутим, наведена жалба није потписана.

Одредбом чл. 370. Закона о парничном поступку је прописано да жалба мора да садржи означање пресуде против које се изјављује жалба, изјаву да се пресуда побија у целини или у одређеном делу, разлог жалбе и потпис подносиоца жалбе.

Одредбом чл. 371. ст. 1. истог Закона је прописано да ако на основу података из жалбе не може да се утврди која се пресуда побија или ако жалба није потписана (непотпуна жалба), првостепени суд ће решењем, против кога није дозвољена жалба, да одбаци жалбу као непотпуну (чл. 101. ст. 5.).

Чланом 378. ст. 1. Закона о парничном поступку је прописано да ће првостепени суд неблаговремену, непотпуну (чл. 371. ст. 1.) или недозвољену жалбу да одбаци решењем, без одлагања.

Овај суд је поднету жалбу одбацио применом чл. 389. ст. 1. Закона о парничном поступку којим је прописано да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену жалбу одбацити другостепени суд решењем, ако то није учинио првостепени суд, без одлагања (чл. 378.).

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде под II, на основу чл. 378 ст. 1. Закона о парничном поступку.

СВ/ЈН/ТД

Председник већа – судија
Татјана Ђурица, с.р.

За тачност отправка